

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie

ZABUDNUTÁ
VRAŽDA

Agatha
Christie

ZABUDNUTÁ
VRAŽDA

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 651. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Elena Vadovičová
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *Sleeping Murder*,
Miss Marple's Last Case, preložil Otakar Kořínek.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Sleeping Murder Copyright © 1976 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Zabudnutá vražda* © 2026 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature
and the AC Monogram Logo are trademarks and registered trademarks
of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2026

Cover Photo © Jaroslav Blaminsky / Trevillion Images

ISBN 978-80-575-0622-5

DOM

1

Gwenda Reedová stála na móle, premknutá drobnou triaškou.

Prístavisko, colnica a všetko ostatné, čo videla z Anglicka, sa mierne vlnilo.

A práve v tej chvíli v nej dozrelo rozhodnutie; rozhodnutie, ktoré viedlo k tým nezvyčajným udalostiam.

Nepôjde do Londýna, ako zamýšľala.

Načo by ta vôbec chodila? Nik ju tam nečaká, nemá tam čo vybaviť. Iba pred chvíľočkou vystúpila zo zmietajúcej sa, stenajúcej lode (cesta Biskajským zálivom do Plymouthu trvala tri dni a bola nezvyčajne búrlivá) a posledné, po čom túžila, bolo nastúpiť do nadskakujúceho, trmácajúceho sa vlaku. Pôjde do pekného, solídneho hotela, ktorý sa nekolíše a stojí pevne na zemi. Tam si ľahne do slušnej postele, ktorá nevŕzga a nehojdá sa, vyspí sa, a ráno – ale samozrejme; och, to je nápad! Najme si auto a pekne pomaly, bez náhlenia sa vyberie po južnom Anglicku hľadať dom – pekný dom –, aký chce nájsť pre seba a pre Gilesa. Veru áno, vynikajúci nápad!

Takto spozná aj kus Anglicka – toho Anglicka, o ktorom jej Giles rozprával a ktoré nikdy nevidela, hoci ho ako väčšina Novozélandčanov pokladala za svoju domovinu. V tejto chvíli však Anglicko nevyzeralo ktovieako vábne. Bol sychravý deň, čochvíľa sa mohol spustiť dážď a fúkal protivný

ostrý vietor. Plymouth zrejme nie je to najkrajšie z Anglicka, pomyslela si Gwenda, keď disciplinovane postupovala v rade k colnej a pasovej kontrole.

Na druhý deň ráno sa však jej pocity celkom zmenili. Svietilo slnko a z obloka bol nádherný výhľad. Ani svet sa už nevinil a nehojdal. Znehybnel. Konečne Anglicko a v ňom po dlhej ceste ona, Gwenda Reedová, mladá dvadsaťjedenročná vydatá žena. Nevedela, kedy za ňou príde Giles. Možno o niekoľko týždňov, a možno až o pol roka. Presvedčil ju, aby odcestovala skôr a obzrela sa po vhodnom dome. Obaja túžili niekde sa usadiť. Gilesova práca si bude i v budúcnosti vyžadovať cestovanie. Niekedy s ním pôjde aj Gwenda, ale isto sa vyskytnú prípady, keď tomu zabránia nepriaznivé okolnosti. Obidvaja túžili po domove – po mieste, ktoré by patrilo len im. Giles navyše nedávno zdedil po tete nábytok, takže to bol po všetkých stránkach rozumný nápad.

A keďže obaja boli na tom celkom dobre aj finančne, ich zámeru nič nestálo v ceste.

Gwenda spočiatku nechcela vyberať dom sama. „Mali by sme ho hľadať spolu,“ vyhlásila, ale Giles so smiechom odvetil: „V domoch sa veľmi nevyznám. Ak sa bude páčiť tebe, bude sa páčiť aj mne. Prirodzene, mala by tam byť aj záhrada, no nie dajaká moderná príšera, ani nijaký kolos. Najradšej niekde na južnom pobreží. Rozhodne nie ďaleko vo vnútrozemí.“

„Myslíš na nejaké konkrétne miesto?“ spýtala sa Gwenda. Giles odvetil, že nie. Osirel v útlom detstve (obaja boli siroty) a prázdniny trávil raz u jedných, raz u druhých príbuzných, takže nemal vzťah k nijakému konkrétnemu miestu. Má to byť Gwendin dom – načo teda čakať, kým

ho budú môcť vybrať spolu? Keby sa uvoľnil až o pol roka, čo by Gwenda celý čas robila? Bývala po hoteloch? Nie, nech len nájde dom sama a usadí sa v ňom.

„Inými slovami,“ poznamenala Gwenda, „urob a zariadť všetko sama!“

Jednako však myšlienka nájsť dom a útulne ho zariadiť, všetko pripraviť a čakať v ňom na Gilesov príchod sa jej páčila.

Zosobášili sa len pred tromi mesiacmi a ona Gilesa veľmi ľúbila.

Gwenda sa naraňajkovala v posteli, potom vstala a naplánovala si, čo bude robiť v nasledujúce dni. Prvý deň si prezrela Plymouth, ktorý sa jej celkom zapáčil, a na druhý deň si prenajala pohodlný daimler so šoférom a vybrala sa na cestu po Anglicku.

Počasie žičilo výletu a cesta jej rýchlo ubiehala. Prezrela si zopár víl v Devonshire, ale ani jedna sa jej nepáčila. Neponáhľala sa. Bude hľadať ďalej.

Naučila sa čítať medzi riadkami nadšených inzerátov, ktoré podávali realitní agenti, a ušetrila si tým niekoľko zbytočných návštev.

Asi o týždeň, bolo to v utorok podvečer, auto pomaly schádzalo serpentínami do Dillmouthu a na predmestí tohto ešte vždy pôvabného prímorského letoviska minulo tabuľku s nápisom NA PREDAJ. Gwenda zazrela medzi stromami bielu viktoriánsku vilku.

Zaraz sa vzrušene zachvela – dom sa jej na prvý pohľad zapáčil; zdalo sa jej, akoby ho už dávno poznala. To je ono! Hneď si bola istá. Vedela si predstaviť záhradu, vysoké obloky – áno, to je dom, aký hľadá.

Bolo už neskoro, a tak sa ubytovala v hoteli Royal Cla-

rence a hneď ráno zašla k realitnému agentovi, ktorého meno si pamätala z tabuľky.

Onedlho, vyzbrojená povolením na prehliadku domu, stála v staromódnom podlhovastom salóne so sklenými dvojkrídlovými dverami vedúcimi na vydláždenú terasu. Z terasy sa strmo zvažovala skalka s rozkvitnutými kríkmi. Pomedzi stromy na dolnom konci záhrady bolo vidieť more.

Toto je môj dom, pomyslela si Gwenda. Môj domov. Už teraz mám pocit, akoby som tu poznala každú kameň.

Otvorili sa dvere a zjavila sa v nich vysoká smutná žena. Mala nádchu a neprestajne posmrkávala. „Pani Hengravová? Mám povolenie na prehliadku od firmy Galbraith a Penderley. Viem, je ešte trochu zavčasu...“

Pani Hengravová sa vysiakala a smutným hlasom odvetila, že na tom vôbec nezáleží. Prehliadka sa začala.

Áno, dom vyhovoval. Nebol priveľký. Síce trochu staromódny, ale s Gilesom môžu dať prirobiť ešte dve kúpeľne. Aj kuchyňa sa dá zmodernizovať. S novou výlepkou a moderným vybavením... Našťastie tu bol zavedený plyn.

Do Gwendiných plánov a úvah sa miešal monotónny piskľavý hlas pani Hengravovej, vyratúvajúci podrobnosti poslednej choroby nebohého majora Hengrava. Polovica Gwendinej mysle sa zamestnávala nevyhnutnými prejavmi sústrasti, účasti a porozumenia. Všetci príbuzní pani Hengravovej žijú v Kente – chcú, aby sa usadila dakde blízko... Majorovi sa v Dillmouthe veľmi páčilo, dlhé roky bol tajomníkom miestneho golfového klubu, ale ona...

„Áno... Pravdaže... Strašné... Prirodzene... Áno, áno, sanatóriá sú také... Isteže... To vám verím...“

A druhou polovicou Gwendinej mysle uháňali myšlien-

ky: Tu by hádam mohol stáť šatník... áno. Dvojizba – pekný výhľad na more –, Gilesovi sa zapáči. A táto, celkom užitočná izbička – Giles by v nej mohol mať šatňu... Kúpeľňa – dúfam, že vaňa má mahagónové obloženie – áno, má! Aká utešená – a stojí uprostred! Na tom nič nezmením – to je štýlové!

Aká obrovská vaňa!

Človek si na jej okraji mohol odkladať jabĺčka. A púšťať v nej plachetnice – a maľované kačičky. Mohol si predstaviť, že je na mori... Už viem: z tej nepoužívanej tmavej zadnej miestnosti urobíme dve moderné zelené kúpeľne, ligotajúce sa chrómom – potrubie by malo byť práve nad kuchyňou – a túto necháme tak, ako je...

„Zápal pohrudnice,“ pokračovala pani Hengravová, „a na tretí deň dostal obojstranný zápal pľúc...“

„Hrozné,“ poznamenala Gwenda. „Je na tejto strane chodby ešte nejaká spálňa?“

Bola – a práve taká, akú si predstavovala – takmer okrúhla, s veľkým arkierovým oblokom. Treba ju, prirodzene, zariadiť. Je v celkom dobrom stave, ale prečo ľudia ako pani Hengravová tak obľubujú horčicovohnedé tapety?

Vrátili sa na chodbu. Gwenda svedomito vyratúvala: Šesť, nie, sedem izieb, aj s tou malou a manzardkou.

Pod nohami jej slabo zavrzgali dosky. Gwenda mala pocit, akoby tu už bývala ona, a nie pani Hengravová. Pani Hengravová bola votrelkyňa – žena, ktorá si oblepila izby horčicovohnedými tapetami a do salónu si dala závesy s vistériami! Pozrela na papierik v ruke, na ktorom boli strojom naklepané podrobnosti o dome a požadovanej cene.

Za tých niekoľko dní sa Gwenda celkom slušne oboznámila s cenami domov. Suma, ktorú pýtali, nebola vysoká. Pravda, dom si vyžadoval modernizáciu – ale i tak... A všimla si poznámku *Dohoda možná*. Pani Hengravová sa akiste nevie dočkať, kedy už odíde do Kentu, k svojim...

Práve prichádzali ku schodom, keď Gwendu znevrady zachvátila nevysvetliteľná hrôza. Bol to odporný pocit, no zmizol priam tak rýchlo, ako sa zjavil. Zanechal v nej však novú myšlienku.

„Dúfam, že v dome – nestraší?“ spýtala sa.

Pani Hengravová bola o schod nižšie a práve dospela v rozprávaní k okamihu, keď major Hengrave začal rapídne chradnúť. Pri Gwendinej otázke urazene zdvihla pohľad.

„O ničom takom neviem, pani Reedová. Vari vám niekto čosi vravel?“

„Nikdy ste nemali podobný pocit? Ani ste nič nevideli? Nik tu nezomrel?“

Dosť nešťastná otázka, blyslo vzápätí Gwende myslou, ale už bolo neskoro. Major Hengrave zrejme –

„Môj manžel umrel v Sanatóriu svätej Moniky,“ odvetila pani Hengravová odmerane.

„Áno, prirodzene. Vraveli ste.“

Pani Hengravová pokračovala pomerne chladným tónom: „Možno odôvodnene predpokladať, že v dome, ktorý postavili približne pred sto rokmi, niekto zomrel. Slečna Ellsworthyová, od ktorej môj drahý manžel pred siedmimi rokmi kúpil tento dom, sa tešila výbornému zdraviu; vlastne chcela odísť do cudziny za misionárku. Nespomínala, že by sa v jej rodine boli vyskytli nejaké úmrtia.“

Gwenda sa rýchlo poponáhľala rozptýliť melanchóliu pani Hengravovej. Vrátili sa do salónu. Dýchal z neho pokoj a pôvab, vládla v ňom presne taká atmosféra, po akej Gwenda túžila. Chvilková hrôza na schodoch jej teraz prichodila nepochopiteľná. Čo sa to s ňou porobilo? Tento dom je predsa celkom normálny.

Spýtala sa pani Hengravovej, či si môže pozrieť záhradu, a vyšla dvojkrídlovým francúzskym oknom na terasu.

Tu by mali byť schody, pomyslela si, ktorými by sa schádzalo na trávnik.

Neboli tam však schody, ale široká hradba forzítií. Zdála sa jej priveľmi vysoká a dokonale zastierala výhľad na more.

Gwenda mlčky pokývala hlavou. Všetko tu zmení.

Prešla za pani Hengravovou na koniec terasy a po niekoľkých schodíkoch zišli na trávnik. Všimla si, že skalka je spustnutá a väčšinu rozkvitnutých kríkov by sa zišlo obstrihať.

Pani Hengravová na ospravedlnenie zašomrala, že záhradu dosť zanedbala. Záhradníka si mohla dovoliť len dva razy do týždňa. A často sa stávalo, že neprišiel ani raz.

Prezreli si ešte malú, ale pre potreby domu postačujúcu zeleninovú záhradku a vrátili sa dnu. Gwenda povedala, že si rada obzrie aj iné domy, a hoci sa jej Hillside (aké všedné meno!) nesmierne páči, nemôže sa rozhodnúť hneď.

Pani Hengravová sa s ňou rozlúčila s túžobným pohľadom v očiach a posledným dlhočizným posmrknutím.

Gwenda sa vrátila do realitnej kancelárie, ponúkla rozhodne cenu podľa znaleckého odhadu a zvyšok predpoludnia strávila na prechádzke po Dillmouth. Bolo to

pôvabné, i keď trochu staromódne prímorské mestečko. Na druhom, „modernom“ konci stálo zopár nových hotelov a rozostavaných bungalovov, ale pobrežný terén a z druhej strany kopce chránili Dillmouth pred nežiaducou expanziou.

Popoludní agent zatelefonoval Gwende, že pani Hengravová jej ponuku prijala. Gwenda s figliarskym úsmevom na tvári zašla na poštu a poslala Gilesovi telegram:

KUPILA DOM STOP LUBIM TA GWENDA

To ho pošťeklí, pomyslela si. Aspoň uvidí, že nejem chlieb daromne!

TAPETA

2

Prešiel mesiac a Gwenda sa nasťahovala do Hillsidu. Zo skladu priviezli nábytok Gilesovej te-ty a Gwenda ho rozmiestnila po izbách.

Boli to staré, kvalitné veci. Dve veľké skrine Gwenda predala, ale zvyšok sa jej hodil a výborne zapadol do celkového rázu domu. Do salónu postavila ľahké stolíky z papieroviny vykladané perleťou a pomaľované hradmi a ružami. Medzi nábytkom bol aj utešený stolík na ručné práce s vrecúškom z hnedofialového hodvábu na šijacie potreby, bielizník z ružového dreva a mahagónový konferenčný stolík.

Kreslá porozmiestňovala do spální a pre seba a pre Gilesu prikúpila ešte dva veľké mäkučké ušiaky a postavila ich po oboch stranách kozuba. Veľkú pohovku umiestnila pod obloky. Na závesy si vybrala kartún jemnej modravo

bielej farby s nádhernými ružami a žltými vtákmi. Teraz je izba taká, aká má byť, povedala si.

Ešte sa však celkom neusadila, lebo v dome boli remeselníci. S prácou mali byť dávno hotoví, ale Gwenda správne usúdila, že neskončia, kým sa ta nenastahuje.

Prestavbu kuchyne už dokončili a práce na novej kúpeľni sa chýlili ku koncu. S ďalším zariadením chcela Gwenda počkať. Potrebovala istý čas, aby spoznala atmosféru domu a rozhodla sa pre farebné ladenie izieb. Dom bol skutočne vo veľmi dobrom stave a nebolo treba robiť všetko odrazu.

V kuchyni sa usídlila pani Cockerová, blahosklonne láskavá žena so zmyslom brzdiť Gwendin priveľmi demokratický priateľský prístup, no ochotná popustiť, len čo sa Gwenda ako pani domu osvedčí.

V to ráno priniesla Gwende raňajky do postele.

„Keď v dome nie je muž,“ vyhlásila pani Cockerová, „správna dáma raňajkuje v posteli.“ Gwenda sa veľmi rada podvolila tejto údajne anglickej obyčaji.

„Dnes ráno som urobila praženicu,“ poznamenala pani Cockerová. „Vraveli ste, že chcete údenú tresku, ale tá by sa nemala jesť v spálni. Ostáva po nej zápach. Pripravím vám z nej na večeru nátierku na hrianky.“

„Ďakujem, pani Cockerová.“

Pani Cockerová sa milo usmiala a chystala sa odísť.

Gwenda nespávala vo veľkej spálni. S tým chcela počkať do Gilesovho príchodu. Vybrala si zatiaľ rohovú izbu s okrúhlymi stenami a arkierovým oblokom. Cítila sa tu šťastná, ako doma.

Keď si teraz izbu obzerala, nevdojak zvolala: „Och, ako sa mi tu páči!“

Pani Cockerová sa zhovievavo rozhladla.

„Máte pravdu, mladá pani, pekná izba, i keď malá. Podľa mreží na okne by som povedala, že to kedysi bola detská izba.“

„Vidíte, na to som nepomyslela. Asi máte pravdu.“

„Veru bola,“ poznamenala pani Cockerová veľavýznamne. Akoby tým chcela povedať: Keď tu raz bude váš muž, ktovie? Detská izba určite nezostane prázdna.

Gwenda sa začervenala a prebehla očami po izbe. Detská izba? Áno, bola by to pekná detská izba. V mysli ju už zariaďovala. Pri stene veľký dom pre bábiky. Nízke poličky s hračkami. V kozube veselo pukotajúci oheň, pred ním ochranná mreža a na nej porozvešiatvané vyprané kabátiky a košieľky. Ale nie táto odporná horčicová stena! Dá na ňu nejakú pestrú tapetu. Kytičky červených makov kombinované s kytičkami belasých nevädzí... Áno, to by bolo krásne. Obzrie sa po takej tapete. Marilo sa jej, že podobnú už kdesi videla.

Nábytku tu veľa netreba. V izbe boli dve vstavané skrine, jedna z nich, rohová, bola zamknutá, no kľúča nikde. Bola celá zatretá farbou, zrejme ju dlhé roky neotvárali. Remeselníci ju musia otvoriť, kým odídu. Napokon, ešte vždy nemá dosť miesta na všetko šatstvo.

Gwenda sa každým dňom cítila v Hillside väčšmi doma. Keď teraz začula zvonku dôkladné odchrchlanie a vzápätí krátke suché zakašlanie, rýchlo sa pustila do raňajok. Zrejme prišiel Foster, temperamentný záhradník, ktorého si najala na výpomoc; nie vždy dodržal, čo sľúbil, ale dnes áno.

Gwenda sa vykúpala, obliekla si tvídovú sukňu a sveter a vybehla do záhrady.

Foster už pracoval pred oblokom salónu. Gwendinou prvou myšlienkou bolo, že na tomto mieste povedie cez skalku chodníček. Foster síce frľal, že bude musieť vytrhať forzítie a orgovány, ale Gwenda trvala na svojom a on sa už takmer nakazil jej elánom.

S chichotom ju pozdravil.

„Ako keby sme sa vracali do starých čias, slečinka.“
(Zásadne oslovoval Gwendu ‚slečinka‘.)

„Ako to myslíte, do starých čias?“

Foster pobúchal čakanom o zem.

„Narazil som na staré schodište – pozrite, tuto bolo – presne tam, kde ho chcete mať teraz. Potom naň niekto naviezol hlinu a zasadil kríky.“

„Hlúpy nápad,“ povedala Gwenda. „Človek chce predsa mať zo salónu výhľad dolu na trávnik a na more.“

Foster sa k tomu nevyjadril, iba po chvíli obozretne zašomral na súhlas: „No, nehovorím, že to nebude lepšie... Bude tu svetlejšie – tie kríky zatieňovali salón. Ale boli pekné – ešte som nevidel také zdravé forzítie. Orgovány nestoja za veľa, ale forzítie sú vzácne – a na presadenie sú už staré.“

„Viem, viem. Takto je to oveľa krajšie.“

„Nuž, možno aj je.“ Foster sa poškriabal na hlave.

„Určite,“ dodala Gwenda presvedčivo a pokývala hlavou. Z ničoho nič sa spýtala: „Kto tu vlastne býval pred Hengravovcami? Tí tu nežili dlho, však?“

„Asi šesť rokov. Nie dlho. A pred nimi? Slečny Ellsworthychy. Boli veľmi nábožné. Chodili k pohanom. Raz tu mali na návšteve čierneho farára. Boli štyri a jeden brat – ale pri toľkých ženských nemal veľké slovo. Pred nimi – počkajte, aha! – pani Findeysonová, dáma ako sa patrí. Na-

ozajstná šľachta. Bývala tu dlho, už predtým, ako som sa narodil.“

„Zomrela tu?“ spýtala sa Gwenda.

„Čoby, až kdesi v Egypte. Ale previezli ju domov a pochovali na tunajšom cintoríne. Zasadila tú magnóliu a zlatý dážd. Mala rada kríky.“

Foster pokračoval: „Vtedy ešte na úbočí neboli nijaké domy. Bolo to tu pánubohu za chrbtom. Ani kino, ani obchody, ani promenáda.“ Z hlasu mu zaznieval odpor starej generácie ku všetkým novotám. „Zmeny,“ odrfkol pohrdlivo, „samé zmeny.“

„Nazdávam sa, že všetko sa musí meniť,“ namietla Gwenda. „A mnohé sa vylepšilo, nie?“

„Hovorí sa to, ale ja nič lepšie nevidím. Zmeny!“ Ukázal na živý plot naľavo, za ktorým stála budova. „Kedysi tu bola malá nemocnica,“ poznamenal. „Pekná, šikovná. Potom postavili nemocnicu ako svet kusisko za mestom. Keď ta chcete za niekým zájsť, peši to trvá dvadsať minút – alebo zaplatíte tri pence za autobus.“ Znova ukázal na budovu za plotom. „Teraz je tam dievčenská škola. Už desať rokov. Všade samé zmeny. Ľudia si dnes prenajmú dom, bývajú v ňom desať rokov, a potom sa odsťahujú. Majú nepokojnú krv. Načo je to dobré? Ani záhradníčiť sa takto poriadne nedá, keď nemôžete plánovať dosť ďaleko do budúcnosti.“

Gwenda s úľubou pozrela na magnóliu.

„Pani Findeysonová bola iná, však?“

„Že či! Akurátne. Prišla sem, hneď ako sa vydala. Vychovala tu deti, povydávala a poženila ich, pochovala muža, na leto si brávala vnúčatá a naposledy vydýchla, až keď jej chýbal iba chĺpok do osemdesiatky.“

Z Fosterovho hlasu zaznieval vreľý obdiv.

Gwenda sa s úsmevom vrátila dnu.

Pozhovárala sa s remeselníkmi, potom odišla do salónu a napísala zopár listov. Medzi nevybavenou korešpondenciou zostal list od Gilesovho bratanca a jeho ženy z Londýna. Písali v ňom, že hocikedy môže prísť do Londýna a zostať u nich v Chelsea, ako dlho bude chcieť.

Raymond West bol spisovateľ (skôr známy ako populárny) a jeho žena Joan maliarka. Bolo by celkom príjemné na čas k nim zájsť, i keď ju asi budú považovať za strašnú filisterku. Ani ja, ani Giles nie sme intelektuáli, uvažovala Gwenda.

Z haly melodicky zazvučal gong, pripomínajúci kostolný zvon. Bol zasadený v bohato vyrezávanom a ozdobne poskrúcanom ráme z čierneho dreva a patril k najvzácnejším kúskom z majetku Gilesovej tety. Pani Cockerová naň celou silou udierala s veľkým pôžitkom. Gwenda si zakryla uši dlaňami a vstala. Rýchlo prešla cez salón k stene pri vzdialenejšom okne; náhle sa zastavila a rozladene vykrikla. To sa jej stalo už tretí raz. Zakaždým ju k tomu miestu ťahalo, zdalo sa jej, že môže prejsť cez stenu do susednej jedálne.

Vrátila sa, vyšla do haly a zamierila popri stene salónu k jedálni. Bola to dosť veľká okľuka: nepríjemné to bude najmä v zime, pretože v hale je prievan a ústredné kúrenie je iba v salóne, jedálni a vo dvoch spálňach na poschodí.

Nechápem, rozmyšľala Gwenda, keď sedela pri krásnom sheratonskom jedálenskom stole, ktorý nedávno kúpila za drahé peniaze a postavila do jedálne namiesto masívneho mahagónového stola tety Lavenderovej, nechápem, prečo by dvere nemohli viesť priamo zo salónu

do jedálne. Pozhováram sa o tom s pánom Simsom, ktorý príde dnes popoludní.

Sims, stavitel' a interiérový architekt, bol dôveryhodne pôsobiaci muž stredných rokov, s chrapľavým hlasom; ustavične mal poruke zápisníček, do ktorého si značil finančne nákladné nápady svojich klientov.

Keď mu Gwenda spomenula dvere, stretla sa s horlivým súhlasom.

„Najľahšie na svete, pani Reedová – a ak smiem podočknúť, veľké zlepšenie.“

„Nebude to pridrahé?“ Gwenda už trochu pochybovala o Simsových súhlasoch a nadšení. Vyskytlo sa totiž zopár menších neprijemností ohľadne finančných nákladov, s ktorými Sims nerátal pri pôvodnom výpočte.

„Maličkosť,“ povedal Sims chrapľavým hlasom, z ktorého zaznievalo zhovievavé ubezpečenie. Gwenda sa zatvárala pochybovačnejšie ako vždy. Práve tieto jeho „maličkosti“ v nej vzbudzovali nedôveru. Predbežné odhady boli totiž zámerne nízke.

„Viete, ako to urobíme, pani Reedová?“ pokračoval Sims presvedčivo. „Keď Taylor skončí v šatníku, pozrie sa na to a potom vám budem môcť povedať presnú cenu. Záleží na tom, aká je tam stena.“

Gwenda pristala. Napísala Joan Westovej; poďakovala za pozvanie a dodala, že v najbližšom čase nemôže odísť z Dillmouthu, lebo musí dozerať na remeselníkov. Potom sa šla prejsť na pobrežie a vychutnávala morský vánok. Keď sa vrátila do salónu, Taylor, šéf Simsových remeselníkov, vstal z kúta, kde čosi robil, a s úsmevom ju privítal.

„Pôjde to ľahko, pani Reedová,“ povedal. „Kedysi tam

boli dvere. Niekomu sa asi znepáčili, a tak ich dal pokryť vrstvou omietky.“

Gwendu táto správa príjemne prekvapila. Aké čudné, pomyslela si, od začiatku som mala pocit, že sú tam dvere. Keď bol čas obeda, vždy som k nim s istotou vykročila. Pri tejto myšlienke ju z ničoho nič zamrazilo. Keď o tom uvažuje, je to naozaj nezvyčajné... Odkiaľ sa v nej vzala istota, že sú tam dvere? Na povrchu steny po nich nebola ani najmenšia stopa. Ako uhádla – vedela –, že sú práve tam? Bolo by, prirodzene, príjemné mať dvere priamo do jedálne, ale prečo vždy šla neomylné k tomu istému miestu? Veď dvere mohli byť hocikde inde v stene. Ona však zakaždým automaticky zamierila práve na miesto, kde kedysi boli, hoci sa pritom zamestnávala celkom inými myšlienkami.

Dúfam, že nie som jasnovidka, pomyslela si stiesnene.

Doteraz na sebe nikdy nepobadala vlastnosti, aké pripisujú médiám. Nie je predsa ten typ. Alebo áno? Tá cestička z terasy cez kríky dolu na trávnik... Vycítila azda dajako, že tam kedysi bola, keď tak tvrdošijne presadzovala, že ju chce mať práve tam?

Možno mám naozaj jasnovidecké vlohy, pomyslela si znepokojene. Alebo to má niečo spoločné s týmto domom? Prečo sa vlastne vtedy opýtala pani Hengravovej, či v dome nestraší? Hlúposť, v takom utešenom dome! Všetko je v najlepšom poriadku, veď pani Hengravovú jej otázka nesmierne prekvapila! Alebo bolo azda v jej správaní čosi zdržanlivé, ostražité? Božemôj, začínam fantazírovať, pomyslela si. S vynaložením všetkých síl sa sústredila na rozhovor s Taylorom.

„Chcela by som ešte voľačo,“ dodala. „V mojej izbe ho-

re sa nedajú otvoriť dvere na jednom šatníku. Bola by som rada, keby ste sa o to postarali.“

Taylor s ňou vyšiel na poschodie a prezrel dvere.

„Viac ráz ich natreli,“ vyhlásil naostatok. „Ak vám to stačí, poviem zajtra chlapom, aby ich otvorili.“

Gwenda prikývla a Taylor odišiel.

V ten večer bola Gwenda nervózna a nesvoja. Sedela v salóne a usilovala sa čítať, no vnímala každé zapraskanie nábytku. Ustavične si opakovala, že na príhodách s dverami a cestičkou nie je nič zvláštne. Obyčajná zhoda okolností. Nech sa to vezme hocijako, dá sa to logicky vysvetliť. Hoci si to nepripúšťala, hrozila sa myšlienky, že má ísť spať. Keď konečne odložila knihu, zhasla svetlo a otvorila dvere do haly, odrazu sa bála vyjsť na poschodie. Schody zdolala takmer behom, rýchlo prešla chodbou a vbehla do izby. Len čo bola vnútri, strach pominul a upokojila sa. Lás-kyplne sa rozhládla po izbe. Tu sa cítila v bezpečí a šťastná. Áno, tu bola v bezpečí. (V bezpečí pred čím, ty hlupaňa? položila si v duchu otázku.) Pozrela na nočnú košeľu, rozloženú na posteli, a na papuče pod posteľou.

Veru Gwenda, správaš sa ako šesťročné decko! Mala by si nosiť topánočky s mašličkami.

S pocitom nesmiernej úľavy si ľahla a čoskoro zaspala.

Ráno zašla do mesta; potrebovala si všeličo vybaviť. Vrátila sa až na obed.

„S kriku vo vašej izbe sme už otvorili, mladá pani,“ oznámila jej pani Cockerová, keď jej priniesla doružova upečenú ploticu, zemiakovú kašu a mrkvový šalát.

„Výborne,“ povedala Gwenda.

Bola hladná a obed jej chutil. Keď vypila v salóne kávu, odišla hore do spálne. Pristúpila k šatníku a otvorila dvere.

Slabo vykričkla od preľaknutia a zostala stáť ako skamenená.

V šatníku bola pôvodná tapeta, ktorú v celej izbe zatrelí žltkastou farbou. Izba bola kedysi vytapetovaná veselým kvetinovým vzorom: kyticíky červených makov kombinované s kyticíkami belasých nevädzí...

Gwenda dlho nehybne stála pred šatníkom a potom s roztrasenými kolenami podišla k posteli a sadla si.

Je v dome, v ktorom nikdy nebola, v krajine, ktorú jakživ nenavštívila: iba pred dvoma dňami, ležiac v posteli, uvažovala o vhodnej tapete do tejto izby – a tapeta, akú si vymyslela, sa nachlp zhoduje s tou, čo bola kedysi na stenách.

Mysľou jej vírili rozličné fantastické vysvetlenia. Dunne, experiment s časom – spomienky na budúcnosť...

Cestička a spojovacie dvere sa dajú vysvetliť ako zhoda okolností – ale toto už nie! Vylúčené, aby si človek vymyslel tapetu s výrazným vzorom a potom našiel presne takú, akú si predstavoval... Nie, tu musí existovať nejaké vysvetlenie, ktoré jej uniklo a ktoré jej – áno, ktoré jej naháňa strach. Z času na čas akoby sa dívala nie do budúcnosti, ale do minulosti – a videla, ako dom vyzeral kedysi. V hociktorej chvíli môže zbadať ešte čosi iné – čosi, čo nechce vidieť... Dom jej naháňa hrôzu... Alebo si ju naháňa sama? Nechce patriť k ľuďom, čo majú vidiny...

Zhlboka sa nadýchla, nasadila si klobúk, obliekla si kabát a rýchlo vybehla von. Na pošte podala tento telegram:

WEST 19 ADDWAY SQUARE CHELSEA LONDON

ROZMYSLELA SOM SI TO STOP MOZEM PRIST ZAJTRA
STOP GWENDA

Poslala ho so zaplatenou odpoveďou.